

VRTEC.

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 7.

V Ljubljani 1. julija 1881.

Leto XI.

Želje.

Da bi jaz peruti zrácne
In teló imél duhóv!
Naglo iz tujíne mŕáčne
Spét bi vrnil se domóv.

Da je zemľa nam tujína,
Vse na glás mi govorí:
Tam je naša domovína,
Kder bez čísla zvédz gorí!

Silna burja tukaj brije,
Cvét morí in zelenjád;
Támkaj véčno solnce sije,
Večna tam cvete vzpomlád.

Láž tu k višku nôsi glávo,
Tu pravica gre pod ključ;
Tam pravica vživa slávo,
Svéti se resnícce luč.

Tam bi našel mile bráte,
Glédal otcu bi v obráz,
Kakor žénin, zbíral sváte
V béléj rízi *) večni čas!

Tu ljubezni koreníne
Le duši telénsi svét;
V vrtih rajske je očíne
Ona breztelešen cvét.

Na prestolu tu sedíta
Práh in nôvec-gospodár;
Tam krepóst je zmagovita,
Poštenják je kráľ in cár.

Tu mi sréca vse obéta,
A ničesar mi ne dá;
V mojem dômu srédi cvéta
Ona zláti sád imá.

Da bi vzrástla méní kríla
In svetlih duhóv teló!
Duša moja bi spustila
Tjá v nadzvédzno se nebó.

J. Frankolski.

— * —

*) Ríza je oblačilo.